

RO

CURTIS
SITTENFELD

MAN

TINĖ

KOME DIJA

2023 metų
Goodreads
best
Romance
nominacija

**RO
CURTIS
SITTENFELD** **MAN
TINĖ**

**KOME
DIJA**

Iš anglų kalbos vertė
Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė

Mielajam šmaikščiajam C.

PROLOGAS

2018-ųjų vasaris

Ne sykį skaičiau, kad nederėtų vos prabudus čiupti telefono – žinios, socialiniai tinklai ir elektroniniai laišakai trikdo natūralų prabudimo procesą ir kelia stresą. Šitaip pradėsiu pasakoti apie tai, kaip vieną rytą vos pabudusi stvėriau telefoną, sužinojau, kad Denis Horstas ir Anabelė Lili susitikinėja, ir įtūžau.

Įtūžau ne todėl, kad buvau įsimylėjusi Denį Horstą ar, reikia paminėti, Anabelę Lili. Ir ne todėl, kad dar du žmonės pasaulyje rado romantinę palaimą, o aš ir toliau buvau daugiau ar mažiau vieniša. Ir ne todėl, kad naujieną sužinojau ne tiesiai iš Denio, nors dirbome viename kabinete. Įtūžau dėl to, kad Anabelė Lili buvo neapsakomai graži ir talentinga pasaulinio lygio kino žvaigždė, o Denis – mėmė. Nebuvo jis blogas, nestokojo ir talento. Bet, Dieve mano, jis – televizijos scenaristas, komikas, vyriška *mano* versija. Išblyškęs, amžinai neišsimiegojęs ir sarkastiškas. Be to, gal todėl, kad vyras, o gal dėl to, kad dešimt metų už mane jaunesnis, jis buvo kur kas mažiau linkęs įtikti žmonėms ir dažnai elgėsi įžūliai ir šlykščiai. Per vakarėlius nesislėpdavo esąs apsvaigęs nuo alkoholio arba narkotikų. Dažnai kone atlapaširdiškai pasakodavo tiek apie savo socialinį nerimą, tiek apie pornografijos žiūrėjimo įpročius. Kai svarstė pradėti vartoti *Rogaine*, paprašė manęs jo telefonu nufotografuoti viršugalvį, kad tiksliai matytų, kaip smarkiai slenka plaukai, o kai pirmąkart užtepė vaistų, patikrinau, ar putas tolygiai pasiskirstė. Negana to, jo raugėjimo

repertuaras man buvo taip gerai pažįstamas, kad vien iš to galėjau nustatyti, ką valgė.

Denis man buvo kaip mažasis brolis – dievinau jį, bet jis smirdėjo ir mane nervino. Tačiau net šlykštūs, erzinantys įpročiai, regis, nesutrukdė pelnyti Anabelės Lili dėmesio. Prieš tris savaites ji buvo kviestinė *Naktinių pelėdų* vedėja, kaip tik tą savaitgalį, kai įvyko jos naujausio darbo – ketvirtos veiksmo filmų, kuriuose vaidina korumpuotą FTB agentę, dalies premjera. Įvadinį monologą ji sakė vilkėdama liekną, bet sultingą kūną pabrėžiančią kokteilinę juodo satino suknelę su viena petnešėle ir skeltuku iki šlaunies viršaus; jos ilgi raudoni plaukai buvo sušukuoti bangomis, senųjų Holivudo žvaigždžių stiliumi. Anabelė buvo graži, miela ir žavi, ir, nors nepasižymėjo komikės gebėjimais, buvo nusiteikusi bet kam, o tai lygiai taip pat svarbu. Per vieną skečą jai reikėjo vaidinti švilpiką, todėl teko ropoti keturiomis vilkint kailio kostiumą ir dėvint du milžiniškus priekinius dantis. Tiesą sakant, tą skečą parašė Denis, vadinasi, tikėtina, kad pirmą kartą trauką jiedu pajuto per repeticijas.

Toji istorija apie švilpiką tokia žavi, kad gal ir atleisčiau jiedviem, bet tai jau trečia tokia pora NP istorijoje per pastaruosius kelerius metus ir, kaip žino visi, kas kada nors parašė juokelį – arba girdėjo pasaką, arba skaitė straipsnį laikraščio stiliaus skiltyje, – egzistuoja toks dalykas kaip trejeto taisyklė. Šiuo atveju tai tendencija užsimegzti romantiniams santykiams tarp tikros išžymybės ir NP darbuotojo, susipažinusių kuriant laidą. Svarbiausia, tarp *moters* išžymybės ir *vyro* darbuotojo. Pernai per vestuves, kuriose dalyvavau, platininė blondinė, *Oskaru* apdovanota britų aktorė vardu Imodžena Vagner ištekėjo už laidos komandos nario Džošo Bikmano, kuris visiems geriausiai žinomas kaip pasikartojantis veikėjas

Spuognugaris. O užpennai vyriausiasis scenaristas Eliotas Markovic (metro septyniasdešimt dviejų centimetrų ūgio verstos odos pusbačius avintis keturiasdešimtmetis mano viršininkas) susituokė su kelis platininius albumus išleidusia popdainininke Nikola Dornan (metro septyniasdešimt septynių centimetrų ūgio trisdešimtmete ir dar Jungtinių Tautų specialiąja pasiuntine). Štai iš kur kilo mano įtūžis – jei sukeistume lytis, tokios poros neegzistuotų, gražus įžymus vyras nieku gyvu neįsimylėtų paprastos, moksluikiškos, apsileidusios moters. Niekada. Kad ir kokia protinga ji būtų.

Bet gulėdama lovoje ir piktai dėbsodama į telefoną – Denio ir Anabelės poros debiutas įvyko vakar vakare, pasilaižius klube, kur buvo švenčiamas dvidešimt ketvirtas Anabelės gimtadienis, – žinojau, kad parašysiu apie savo įtūžį. Kaip visada, jausmus paversiu komedija ir taip save pagydysiu.

PIRMAS SKYRIUS

2018-ųjų balandis

SAVAITINIS NAKTINIŲ PELĖDŲ GRAFIKAS

Pirmadienis, 13 val. skečų idėjų pristatymas dalyvaujant kviestiniam vedėjui

Antradienis, 17 val. kiaurą naktį trunkančios rašymo sesijos pradžia

Trečiadienis, 12 val. skečų pateikimo terminas

Trečiadienis, 15 val. pateiktų skečų skaitymas

Trečiadienis, 21 val. paskelbiamas preliminarus laidos planas

Trečiadienio vakaras–šeštadienio rytas repeticijos; scenarijų taisymas; dekoracijų gamyba; specialiųjų efektų kūrimas; šukuosenų, makiažo ir kostiumų parinkimas ir kūrimas; išankstinis filmavimas

Šeštadienis, 13 val. laidos repeticija

Šeštadienis, 20 val. generalinė repeticija su žiūrovais

Šeštadienis, 23.30 val. tiesioginė transliacija su kitais žiūrovais

Sekmadienis, 1.30 val. pirmas vakarėlis

PIRMADIENIS, 13.10 VAL.

Per susirinkimą, kuriuo oficialiai prasidėjo pasiruošimas savaitės laidai, ketinau pasiūlyti du skečus, bet turėjau tris idėjas (buvo galima parašyti ir pateikti kelis, bet pasiūlyti tik du) ir planavau pasiūlyti tas, kurios pasirodys tinkamiausias, priklausomai nuo to, kaip kviestinis vedėjas reaguos į kitų skečus. Maždaug keturiasdešimt scenaristų, komandos narių ir prodiuserių grūdosi laidos kūrėjo ir vykdomojo prodiuserio Naidželio Peterseno kabinete septynioliktame aukšte. Naidželis turėjo kabinetą ir aštuntame aukšte, greta studijos, kurioje buvo filmuojama laida. Abu buvo tinkamai apstatyti, bet nė iš tolo neskirti keturiasdešimties žmonių susirinkimams. Tai reiškė, kad Naidželis sėdėjo prie savo stalo, kviestinis vedėjas – odiniame fotelyje, keliems darbuotojams pasisekė užsiimti vieta ant vienintelės sofos, o visi kiti rymojo palei sienas arba sėdėjo ant grindų.

Naidželis pirmiausia pristatė vedėją, kuris, kaip nutikdavo maždaug kartą per sezoną, buvo ir laidos muzikinis svečias. Nojus Brusteris jau du kartus buvo muzikiniu svečiu, bet laidą ves pirmą kartą. Jis buvo šleikščiai gražus, didžiulės sėkmės sulaukęs dainininkas ir dainų kūrėjas, atliekantis saldžią popmuziką ir garsėjantis santykiškai su jaunomis manekenėmis. Nors atrodė kaip banglentininkas – žydros akys, šviesūs išsitaršę plaukai, trijų dienų barzdelė, plati dantinga šypsena

ir raumeningas kūnas, – perskaičiusi vedėjo biografiją sužinojau, kad užaugo Kolumbijos apygardoje, Vašingtono priemiestyje. Jis buvo trisdešimt šešerių, mano bendraamžis, ir išgarsėjo prieš penkiolika metų, kai dar studijavau koledže, išleidęs hitą „Mylėtis liepą“. „Mylėtis liepą“ apdainavo pagarbų skaiстыbės atėmimą ilgaplaukei merginai „švytinčia oda“, „putliomis lūpomis“ ir „avietiniais speneliais“, tai buvo viena iš tų dainų, kurias taip dažnai grodavo per radiją, kad netyčia žinojau visus žodžius, nors negalėjau jos pakęsti. Nuo to laiko Nojus Brusteris pelnė daugybę apdovanojimų ir pardavė daugiau nei dvidešimt milijonų albumų – šitą skaičių irgi sužinojau perskaičiusi jo biografiją. Tai, kad dešimtas jo albumas turėjo pasirodyti kitą savaitę, nebuvo sutapimas; kviestiniai vedėjai, atlikėjai ir jų kombinacijos dažniausiai arba džiaugdavosi ką tik įgyta šlove, arba reklamuodavo būsimus darbus.

Pristatytas Naidželio, Nojus Brusteris nužvelgė patalpą ir tarė:

– Ačiū, kad leidote muzikantui dalyvauti komikų vakarėlyje. Visą gyvenimą svajojau vesti NP, nuo pat tada, kai mokydamasis pagrindinėje mokykloje, tėvams sumigus, slapta sliūkindavau žiūrėti laidos į rūšį.

Jis plačiai mums nusišypsojo, ir man pasidarė įdomu, ar tie dantys tikri, ar tai laminatės. Devynerius metus dirbusi NP, jau buvau pratusi, kiek tik tai įmanoma, bendrauti su garsenybėmis, bet vis tiek dažnai nustebdavau sužinojusi, kurie gyvai atrodo dar gražesni (dauguma), kurie yra šikniai (ne visi, bet tikrai vienas kitas), kurie stulbinamai tušti (labiausiai išsiskyrė populiarus serialo apie policiją pagrindinis aktorius) ir kurių nenorėjai paleisti, nes jie puikiai pasirodydavo skečiuose ir su jais būdavo smagu leisti laiką vidury nakties.

Naidželis dirstelėjo į kairę, į jam prie kojų sėdintį scenaristą, ir paragino:

– Bendži, gal tu pradėk.

Bendžis pasiūlė skečą apie tai, kaip buvęs FTB direktorius Jamesas Comey'is kuria neseniai išleistus prisiminimus dienoraštį rašančios paauglės stiliumi. Tada komandos narys Oliveris pasakė kuriantis skečą su Rohitu, kitu scenaristu (iki pat trečiadienio skaitymų nebus aišku, ar tai tiesa, ar tik Oliverio pasiteisinimas). Tada scenaristė Liana pasiūlė skečą, kuriame Nojus Brusteris vaidintų tipinį patrauklų heteroseksualų vaikiną moksleivių chore, o scenaristas Tonis pristatė skečą, kuriame Nojus Brusteris vaidintų energingai nusiteikusį rinkimuose dalyvaujantį baltaodį, atėjusį pasireklamuoti į juodaodžių bažnyčią. Henrieta, viena iš dviejų komandos narių, su kuriomis dažniausiai dirbau, pasakė, kad jiedvi su Vive, kita mano mėgstama kolege, nori parengti skečą apie šunų interneto paieškas. Po jų atėjo mano eilė.

– Vadinu šitą „Denio Horsto taisykle“, – pasakiau. – Nes ji įkvėpė mano pačios kabineto bičiulis, kurio didžiąją naujieną jau tikriausiai visi girdėjome.

Pasigirdo plojimai ir šūksniai. Savaitgalį, po septynių draugystės savaitių, Denis ir Anabelė Lili susižadėjo ir apie tai paskelbė nuotrauka Anabelės instagramo paskyroje, kurioje stambiu planu matyti žiedas ant jos rankos, uždėtos ant Denio plaštakos. Įžymybių paskalų svetainės nedelsdamos pranešė, kad tai smaragdinio šlifavimo deimantas su *pavé* stiliaus aureoliniu aptaisu, kaip spėjama, kainavęs šimtą dešimt tūkstančių dolerių. Nors pati jaunystėje buvau trumpai ištekėjusi, nenutuokiau, kas yra *smaragdinis šlifavimas*, *pavé* ar *aureolinis aptaisas*, – abu su buvusiuoju nešiojome paprastus auksinius žiedus.

Aplodismentams nutilus, Denis, kuris sėdėjo ant grindų į kairę nuo manęs per du žmones, tarė:

– Ačiū, chebra. Ir, jo, žiauriai džiaugiuosi, kad tapsiu ponu Anabel Lili. – Vėl pasigirdo šūksniai, ir Denis pridūrė: – Ir, jei jums įdomu, Selė perspėjo, kad išnaudos mane savo karjerai pastūmėti.

– Mėginu įkalbėti Denį, kad rašytų *su* manimi, – pasakiau. – Bet prie to dar grįšim. Žodžiu, noriu rašyti apie reiškini, kai – atsiprašau, Deni, myliu tave, tikrai – vyrai iš NP susitikinėja su aukštesnio lygio moterimis, bet moterys taip nesielgia.

Pasigirdo juokas, bet juokas per šitą susitikimą gali reikšti, kad per anksti atskleidei skečo kulminaciją. Dėl šitos priežasties kai kurie pristatydami skečą tik užmesdavo jauką, bet aš rizikuodavau ir pasidalydavau tikromis idėjomis, kad galėčiau užsitikrinti teisę į jas, jei kartais kam nors šautų panaši mintis. Be to, stebėtina, bet ne juokas lemdavo skečo likimą, o Naidželio užgaidos. Iš maždaug keturiasdešimties scenarijų, kurie bus pateikti trečiadienio skaitymui, į generalinę repeticiją šeštadienį pateks apie dvylika ir tik aštuoni sulauks tiesioginio filmavimo. Skečai, kuriuose vadina vedėjas, turi didesnę tikimybę išgyventi, bet, atmetus tai, neįmanoma nuspėti, ką nuspręs Naidželis. Visiems, tą akimirką susirinkusiems jo kabinete – ir scenaristams, ir aktoriams, – ne kartą buvo sudaužyta širdis.

– Savaime suprantama, Denis turėtų pasirodyti skeče, – pridūriau, – arba vaidindamas save, arba ką nors kitą. Ir, Nojau, būtų labai gerai, jei vaidintum vyruką, kurį suima už tai, kad sulaužei tą taisyklę, pavyzdžiui, nueidamas į pasimatymą su Henrieta arba Vive, kurių tikrąjį grožį paslėpsime makiažu. – Nors artimai bendravau su Henrieta ir Vive, nesistengiau joms padlaižiauti. Jos iš tiesų buvo labai gražios,

kokios dažnai būna komikės, *be to*, abi labai juokingos, ir jų juokingumas dažnai nustelbdavo grožį – šitai taip pat dažnai pasitaiko komikėms.

– Noriu pasitikslinti... – prabilo Nojus Brusteris, ir išvydusi sumaištį jo veide ėmiau svarstyti, ar paaiškės, kad jis vienas iš bukių. Tai buvo pirmas kartas, kai mudu bendravome. Kai jis pirmą sykį dalyvavo laidoje kaip muzikinis svečias, aš čia dar nedirbau, o antrą sykį neturėjau priežasčių su juo bendrauti. Retkarčiais muzikiniai svečiai pasirodo skečiuose arba darbuotojai gali stebėti repeticiją ketvirtadienį po pietų, jei tuo metu nieko neveikia, bet nebūtinai gauna su jais susipažinti.

– Šitame skeče, – tarė jis, – aš sulaužyčiau taisyklę, nes esu daug gražesnis už moterį, su kuria susitikinėju?

Keli žmonės sukikeno, ir scenaristas vardu Džeremijas pasakė:

– Užstatas vien už tavo plaukus būtų milijardas dolerių.

Nojus draugiškai pažvelgė į mane ir tarė:

– Ne, aš klausiu rimtai.

– Na, taip, – atsakiau. – Iš esmės. – Sėdėjau nugara į vakarinę Naidželio kabineto sieną, maždaug už trijų metrų nuo Nojus, ir tarp mūsų buvo daug mano bendradarbių.

Nojus, nekeisdamas linksmi diplomatiško tono, tęsė:

– Visada maniau, kad geriausia, kai vedėjas – ar vedėja – šaiposi iš savęs, ne iš kitų žmonių, todėl norėčiau atmesti šitą pasiūlymą.

Jis neklydo teigdamas, kad savęs menkinimas – pergalinga strategija. Bet tikrai nebūtina taip anksti ir taip viešai pareikšti, kad nenori pasirodyti konkrečiame skeče, *be to*, tai erzino. Naidželis visada suteikia vedėjams veto teisę. Tiesą sakant, taip susierzinau, kad nusprendžiau pristatyti tą skečą, dėl kurio abejoju, nes bijoju juo įžeisti Nojų Brusterį.

– Suprantama, – pasakiau nutaisiusi tokį pat diplomatišką balsą kaip jis; žinojau turinti elgtis atsargiai. – Jei iš tiesų nori pasišaipyti iš savęs, turiu gerų žinių. Turiu dar vieną idėją apie tai, kad tu, akivaizdu, turi būrius gerbėjų, ir viena iš priežasčių, kodėl jiems patinki, yra tai, kad tavo muzika labai romantiška. Kadangi romantika kartais būna lėkšta, arba kitaip – tąsi kaip sūris*, sugalvojau skečą, kuriame vaidintum sūrių pardavėją, o sūriai, kuriais prekiautum, atitiktų tavo dainas. Parodytum pirkėjui bri ir sakytum: „Jis šilkinio skonio su aviečių poskoniu, tobulai tinka mylintis liepą.“ Arba: „Šito griujero sūrumas primena brizus Švyturio paplūdimyje.“

– „Šitas aksominis skonis tiesiog slysta mano lūpomis“, – įsiterpė Denis. Taip jau yra, kad kito įsitraukimas į tavo idėją – didesnis komplimentas už tiesioginį pagyrimą.

Neatrodė, kad Nojus būtų išsižeidęs, bet jo veide ir vėl atspindėjo ne juokas, o sumišimas. Jis tarė:

– Tai kaip vyno apibūdinimas, tik apie sūrį?

– Gali apie tai pagalvoti, – pasakiau.

Trečia idėja, kurią pateiksiu scenarijų skaitymui, bet dėl dviejų pasiūlymų limito nepristatysiu per šį susitikimą, buvo įtraukti Nojų į „Plepį“. „Plepys“ buvo reguliariai pasikartojantis skečas, kurį sukūriau muzikinės laidos *Amerikos plaučiai*, rodomos per tą patį kanalą kaip ir NP, bet filmuojamos Los Andžele, pagrindu. Joje trys komisijos nariai, garsūs muzikantai, moko dalyvius, o aš, nusižiūrėjusi iš tikro gyvenimo, parodijavau tai, kad du komisijos nariai vyrai labai daug laiko praleidžia aiškindami moteriai kolegei, jog komentudama dalyvių pasirodymus ji labai daug plepa. Negana to, tie vyrai kur kas daugiau laiko praleidžia aiškindami teisėjai, kad ji

* Žodžių žaismas. Cheese (angl.) – sūris; cheesy – tai, kas nuvalkiota, neoriginalu, lėkšta (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

per daug kalba, nei ji iš tiesų kalba. Labiausiai mane pykdė tai, kad užuot atmetusi kaltinimus moteris tik draugiškai atšauka: „Chebra, žinau! Ką galiu pasakyti? Aš plepė.“

– Ačiū, Sele, – tarė Naidželis. Linktelėjęs greta manęs sėdinčiam scenaristui, paragino: – Patrikai?

Patrikui pristatant skečą apie tai, kaip Trumpas išlydo savo auksinį klozetą dantų plomboms, stebėjau gražų Nojus Brusterio banglentininko veidelį, žiūrintį į Patriką, ir toliau su pertraukomis stebėjau tą veidą beveik tris valandas, nes tiek trukdavo šitie susirinkimai. Prieš leisdamas mums eiti, Naidželis paklausė Nojus, ar jis pats turi minčių skečams – to būdavo teiraujamosi visų vedėjų. Tuo metu jau buvau padariusi išvadą, kad Nojus, tiesą sakant, nėra bukius. Jis dažnai šypsojosi ir juokėsi, bet neatrodė, kad persistengtų norėdamas pasirodyti juokingas, kaip kad darydavo kiti vedėjai. Ir jo prašymai paaiškinti skečus man pasirodė kylantys iš pasitikėjimo savimi. Gerbiau tai, nepaisydama vis dar lydinčio susierzinimo dėl jo reakcijos į mano skečą apie Denio Horsto taisyklę.

Dar kartą nužvelgęs kabinetą, Nojus prabilo:

– Išklausęs viską tik dar labiau džiaugiuosi dėl prasidedančios savaitės. Truputį bijau, bet daugiausia džiaugiuosi. Nekantrauju įgyvendinti jūsų idėjas ir neturiu jokio ypatingo tikslo. Prisipažinsiu, turiu vieną mintį, apie kurią vis svarsčiau ir mėginau pats parašyti, ir iki scenarijų skaitymo turėsiu nuspręsti, ar jai lemta išvysti dienos šviesą, bet, išklausęs jūsų skečų, aš nusiteikęs bet kam.

Bet kam, tik ne apsimesti, kad susitikinėji su moterimi, kuri ne tokia graži kaip tu, – pamaniau. Svarstydamą, ar jo nenoras kaip nors susijęs su visomis tomis manekenėmis, su kuriomis draugavo tikrame gyvenime, išgirdau pratisą, žemą raugtelėjimą ir kaipmat pajutau nemalonų kvapą, šlykštų pusryčių

burito smarsą. Staigiai pažvelgiau į Denį – šis juokingai papūtė lūpas ir išplėtė akis, tarytum sakydamas „Oi!“, – ir susiraukiau. Taip, raugėjimas – gyvenimo dalis, bet ar negalėjo jis pakentėti tas tris valandas trukusio susitikimo paskutines trisdešimt sekundžių?

Scenaristas Patrikas, sėdintis tarp Denio ir manęs, pasilenkė artyn ir sumurmėjo:

– Čia tu, ane?

PIRMADIENIS, 16.47 VAL.

Atsakinėjau į elektroninius laiškus, kai į kabinetą įžengė Denis, nešinas *Red Bull* skardine.

– Ei, Juokute, – tarė, apsižergė kėdę su ratukais taip, kad atlošas buvo priekyje, ir atriedėjo pas mane. Kabinetas buvo toks siauras, kad sofą įtalpinome tik sustatę mūsų abiejų stalus palei vieną sieną. Mostelėjęs į mano kompiuterio ekraną, paklausė:

– Kaip sekasi rašyti scenarijų amerikietiškam kino epui?

– Būtų gerai, – pasakiau. – Kaip tik pranešu savo agentei, kad nenoriu rašyti, – pirštais parodžiau kabutes, – „juokingo animacinio filmuko ekologiškus makštis plovimo įrenginius gaminančiai įmonei“.

– Kiek moka? Gal aš noriu parašyti juokingą animacinį filmuką ekologiškus makštis plovimo įrenginius gaminančiai įmonei.

– Dešimt tūkstančių, bet plovimas kenkia, o tie paistalai apie ekologiją, spėju, melas. Makštis išsivalo pati.

– Gal *tavo* makštis išsivalo pati. Bet, jo, už dešimt tūkstančių nė nesikalbėčiau. Aš parsiiduodu tik už šešių skaitmenų sumas.

Įtariau, kad Denis uždirbo panašiai kaip aš. Jį pasamdė kaip jauniausią „Naujienu tarybos“, satyrinio NP segmento, vedėją, jis rašė scenarijus ir retkarčiais pasirodydavo kitų kurtuose skečiuose, taigi, dirbdamas laidoje antrus metus turbūt gavo tiek pat, kiek devintus metus dirbanti scenaristė, niekada nepasirodanti skečiuose. Tai yra dvylika tūkstančių už laidą arba du šimtus penkiasdešimt du tūkstančius už metus – ne per didžiausia alga televizijoje, kai kelis kartus per savaitę tenka dirbti kiaurą naktį, bet tiesiog absurdiškai milžiniška, palyginti su tuo, ką gauna, tarkime, ketvirtokų mokytojas. Net jei Denis neuždirbo daugiau už mane, neseniai jis ėmė filmuotis kine, o štai aš vasaros atostogas išnaudodavau kur kas mažiau pelningiems užsiėmimams, pavyzdžiui, romanų skaitymui ir kelionėms.

– Gerai, man reikia tavo patarimo, – pasakė Denis. – Anabelė eina iš proto, nes ką tik sužinojo, kad mūsų zodiako ženklai nesuderinami. Belė yra Žuvis, o aš – Šaulys.

– Dieve mano, – tariau. – Negaliu patikėti, kad taip ilgai ištvėrėt.

– Suprantu, tau juokinga, bet ji tai vertina labai rimtai.

– Ar ji tik dabar sužinojo, kada tavo gimtadienis?

– Vakar ji turėjo seansą su savo astrologe, ir ta pasakė, kad nors mūsų ryšys autentiškas, mūsų komunikacijos stiliai neharmoningi ir nesu tas žmogus, kuris turėtų ją lydėti gijimo kelionėje.

Prikandau lūpą, ir Denis pridūrė:

– Viskas gerai, gali juoktis. Vis tiek žiauriai ją myliu.

– O kaip *tavo* gijimo kelionė?

Denis numojo ranka.

– Aš jau pagijęs, Juokute.

Nors ir jaučiau nepasitenkinimą dėl jų santykių ir skečo, kurį neseniai pasiūliau, nežabota Denio meilė Anabelei man

atrodė žavi. Jų nuoširdumas, spontaniškumas ir beribis optimizmas atrodė tokie neprotingi, kad net tokiai cinikei kaip aš buvo neįmanoma jų nepalaikyti. Sužadėtuvės po septynių draugystės savaitių buvo tik naujusias iš jų dramatiškų ir labai viešų meilės pareiškimų. Po savaitės draugystės jie išskrido į Paryžių, kad pasilaužytų priešais Eifelio bokštą, o po dviejų abu įsivėrė po auskarą į liežuvį ir visa tai buvo dokumentuota socialiniuose tinkluose ir vėliau išsamiai aptarta paskalų žurnaluose.

Apskritai Denio įprotis neslėpti jausmų vertė mane viltingai žvelgti į Z kartą, vyrus ar gal net į Z kartos vyrus. Nesidžiaugiau prieš pusantrų metų sužinojusi, kad iš kabineto, kurį dalijausi su Vive, buvau perkeliama dirbti su Deniu, kuris tuo metu buvo NP naujokas. Netroškau tokio artumo su Deniu, išgarsėjusiu tokiais ironiškais juokeliais, kad ne visada suprasdavau, kur slypi bajeris, ir todėl jaučiausi neapsakomai sena. Be to – o tai mane labai trikdė, – svarsčiau, ar tokia permaina buvo siekiama man perduoti kokią nors žinutę. NP ir konkrečiai Naidželis garsėjo polinkiu bendrauti užuolankomis, žmonės dažnai nesuprasdavo, juos pasamdė ar atleido. Ar įtaisydami ankštame kabinete su dvidešimt ketverių naujoku švelniai ragino mane pasitraukti? Pirmas kelias 2016-ųjų sezono savaites mudu su Deniu beveik nebendravome, nes jis daug laiko praleisdavo „Naujiųjų tarnybos“ scenaristų Rojaus ir Henko kabinete ir greitai tapo labiausiai pastebimu laidos naujoku. Tada, penktą sezono savaitę, buvo rinkimų vakaras – antradienis, taigi, buvome biure, neva turėdami rašyti, bet niekas nedirbo. Maždaug pusę dvylikos, kai paaiškėjo, kad Florida, Šiaurės Karolina ir Ohajas balsavo už Trumpą, ir reikalai Viskonsine bei Pensilvanijoje nieko gero nežadėjo, mudu su Deniu vienu metu pasirodėme koridoriuje iš priešingų pusių, prisitartinome, pažvelgėme vienas kitam į

akis, abu prapliupome verkti ir apsikabinome. Netrukus po Trumpo inauguracijos, šalies demokratijai ėmus krikti, Denis pradėjo mane vadinti Juokute. Taip vadindavo moteris, kurios miega su komikais, ir Denis šitą pravardę man skyrė sužinojęs, kad nesu miegojusi nė su vienu komiku.

Praėjus beveik pusantrų metų nuo to laiko, pasakiau jam:

– Gal Anabelei reikia poros dienų suvirškinti, ką pasakė astrologė. Ta prasme, tai išmušė iš vėžių, bet ji supras, kad tai ne taip ir svarbu.

– Gaila, kad žmonės negali pasikeisti ženklų, – tarė Denis. – Dėl jos tikrai tapčiau Skorpionu.

– Manau, ji atsikvošės, – pasakiau.

Jis linktelėjo į mano kompiuterio ekraną.

– Liūdna klausyti, kad manai, jog mano makštį reikia valyti. Laižydamas putytę, neturėtum užuosti gėlyčių. – Jis išsišiepė. – Atsiųsiu tau dešimties gabalų sąskaitą.

Sudomino? Pirkite knygą
ROMANTINĖ KOMEDIJA
bene geriausia kaina **ČIA**

Selė rašo komiškų skečų scenarijus laidai „Naktinės pelėdos“. Porąsyk gydžiusi sudaužytą širdį, ji seniai pamiršo meilės paieškas ir visavertį gyvenimą mieliau kuria iš neįpareigojančių nuotykių, sėkmingos karjeros ir artimų santykių su patėviu.

Bet laidos vedėju ir muzikos svečiu pakviečiamas būti Nojus Brusteris – santykiais su manekenėmis garsėjanti popmuzikos sensacija. Selė kaipmat susidraugauja su Nojumi ir, jiems drauge rašant skečus, ima svarstyti, ar tarp jų neskraido kibirkštys. Tačiau tai ne romantinė komedija, o tikras gyvenimas. Ir tikrame gyvenime toks kaip jis nieku gyvu nesusitikinės su tokia kaip ji... tiesa?

Pasitelkdama pastabumą ir gebėjimą kurti sudėtingus moterų portretus, Sittenfeld analizuoja širdį virpėti verčiantį meilės stebuklą, sykiu narstydamą šiuolaikinių romantinių santykių ritualus.

2023 metų
Goodreads
best
Romance
nominacija

9 786090 309681

